

วันที่ 1,299 ของการถูกกักขัง

ความมืดเหมาะสมกับฉัน

ทุกคืนฉันจะรอฟังเสียงคลิกของหลอดไฟเหนือศีรษะ จนเหลือเพียงแค่แสงเรืองจากตู้หลักเท่านั้น มันไม่สมบูรณ์แบบหอคอกแต่ก็ใกล้เคียง

มันเกือบมืดสนิท เหมือนอยู่กลางก้นทะเล ฉันเคยอาศัยอยู่ที่นั่น ก่อนโดนจับมาขังไว้ ฉันอาจจำไม่ได้แต่ก็ยังรู้สึกถึงกระแสน้ำธรรมชาติของทะเลเปิดอันหนาวเย็น ความมืดไหลหลังอยู่ในกระแสเลือดของฉัน

คุณถามว่าฉันเป็นใครนั่นรี ฉันชื่อมาร์เซลลัส แต่มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่เรียกฉันแบบนี้หรอก ปกติพวกเขาเรียกฉันว่าเจ้านั้น เช่น คุณเจ้านั้นสิ... มันอยู่นั่นไง... หมวดของมันไหลมาจากหลังก้อนหินนั้นะ

ฉันคือหมึกยักษ์แปซิฟิก ฉันรู้เรื่องนี้จากป้ายที่ติดอยู่บนผนังข้าง ๆ ที่มุมข้างของฉัน

ป้ายนี้ระบุข้อมูลอื่นด้วย ทั้งขนาดตัวของฉัน อาหารที่ชอบกิน และถิ่นที่อยู่ของฉันหากไม่ได้มาเป็นนักโทษอยู่ที่นี่ มันระบุระดับสติปัญญาของฉันและแนวโน้มความฉลาด ซึ่งด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้พวกมนุษย์ประหลาดใจกันมาก หมึกยักษ์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ฉลาดอย่างเหลือเชื่อ ข้อความว่าไว้อย่างนั้น มันเตือนพวกมนุษย์ถึงความสามารถในการอำพรางตัวของฉัน บอกให้พวกเขาตั้งใจมากเป็นพิเศษในการมองหาฉันเผื่อว่าฉันอำพรางตัวให้เหมือนทราย

ป้ายนี้ไม่ได้ระบุว่าฉันชื่อมาร์เซลลัส แต่มนุษย์ชื่อเทอร์รี่ซึ่งเป็นผู้บริหารพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำแห่งนี้เคยพูดกับแขกผู้มาเยือนใกล้ตู้ของฉันในบางครั้งว่า เห็นมันตรงนั้นไหมครับ มันชื่อมาร์เซลลัส เป็นสัตว์ที่พิเศษมากเลย

สัตว์ที่พิเศษ ไข่เลย

ลูกสาวตัวน้อยของเทอร์รี่เป็นผู้ตั้งชื่อให้ฉัน ชื่อเต็มคือมาร์เซลัส แมคสควิดเดิลส์ ไข่ มันเป็นชื่อที่ประหลาดมาก แต่มันยังทำให้มนุษย์หลายคน คิดว่าฉันเป็นสควิดหรือปลาหมึกธรรมดา นี่ถือเป็นการดูหมิ่นขั้นสูงสุด อย่างหนึ่งเลย

คุณอยากรู้ว่าจะเรียกฉันอย่างไรดีนั่นหรือ อิม เรื่องนี้ก็แล้วแต่คุณเถอะ บางทีคุณอาจเรียกฉันว่าเจ้านั้นโดยอัตโนมัติเหมือนคนอื่นก็ได้ ฉันไม่อยากจะเป็นอย่างนั้นหรอก แต่ก็จะไม่โกรธคุณเพราะเรื่องนี้ ถึงอย่างไรคุณก็เป็นแค่ มนุษย์เท่านั้น

ฉันต้องขอบอกไว้ก่อนนะว่าช่วงเวลาที่เราได้อยู่ด้วยกันอาจสั้นสักหน่อย ปายนั้นระบุข้อมูลเพิ่มเติมไว้อีกอย่างหนึ่งว่าอายุขัยเฉลี่ยของหมึกยักษ์แปซิฟิก คือ 4 ปี

อายุขัยของฉันคือ 4 ปี หรือ 1,460 วัน

ฉันถูกพามาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เด็ก แล้วก็คงตายที่นี้ในตู้ใบนี้ อย่างมากที่สุด ก็แค่รอไปอีก 160 วันจนกว่าการคุมขังนี้จะสิ้นสุดลง

แผลเป็นขนาดเท่า เหรียญเงินดอลลาร์

โทวา ซูลลิแวนกำลังเตรียมตัวทำสงคราม ถูกรื้ออย่างสี่เหลี่ยมโผล่จาก
กระเป๋าลังเหมือนขนนกขมื่นขณะที่เธอกำลังลงมาองประเมินฝ่ายตรงข้าม
มันคือหมากฝรั่ง

“ให้ตายสิ” เธอจิ้มเจ้าก้อนสีชมพูอ่อนด้วยด้ามไม้ถูพื้น รอยพื้น
รองเท้าผ้าใบประทับอยู่บนผิวหน้าของมันทับซ้อนกันหลายชั้นจนทำให้มัน
เนียนคราบสกปรกไปทั่ว

โทวาไม่เคยเข้าใจว่าหมากฝรั่งมีไว้ทำไม แกรมคนยังเคี้ยวเพลินจน
ลืมหิวอยู่บ่อยครั้งด้วย บางทีเจ้าของหมากฝรั่งชิ้นนี้อาจเคยเพลินจนมันหล่น
จากปากแล้วพลัดหลงไปกับกระแสดำพูดเกินจำเป็นเหล่านั้น

เธอก็มัวลุ่มง่อชอบก้อนหมากฝรั่งด้วยเล็บนิ้วมือ แต่มันไม่ยอม
หลุดจากแผ่นกระเบื้อง ทั้งหมดนี้เป็นเพราะใครบางคนไม่ยอมเดินไปยัง
ถึงขยะที่อยู่ห่างไปแค่ 3 เมตร ครั้งหนึ่งตอนที่เอริกยังเล็ก โทวาเคยจับได้ว่า
เขาแปะหมากฝรั่งแบบเป่าลูกโป่งได้ไว้ใต้โต๊ะอาหาร นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่
เธอซื้อหมากฝรั่งให้เขา แต่พอเขาเริ่มโตเป็นวัยรุ่นเธอก็ควบคุมการใช้จ่าย
ของเขาไม่ได้แล้ว เรื่องอื่นส่วนใหญ่ก็เช่นเดียวกัน

คงต้องใช้อาวุธพิเศษสินะ ตะไบอาจได้ ไม่มีอะไรบนรถเข็นของเธอ
ที่น่าจะแฉะหมากฝรั่งนี้ออก

ขณะที่เธอยึดตัวก็มีเสียงลั่นจากแผ่นหลัง เสียงของมัดดังก้องไปตาม
โถงทางเดินโค้งอันว่างเปล่าซึ่งอาบแสงสีฟ้านุ่มนวลเช่นเคยขณะที่เธอเดินไปยัง
ตู้เก็บของ ไม่มีใครตำหนิเธอได้อยู่แล้วหากเธอใช้ไม้ถูพื้นปิดฝานหมากฝรั่ง
ไปเฉย ๆ พวกเขาไม่คาดหวังให้เธอในวัย 70 ปีทำความสะอาดหมดจด
ขนาดนั้น แต่เธอต้องทำ อย่างน้อยก็ต้องพยายาม

อีกอย่างคือเธอจะได้มีอะไรทำด้วย

โทวาเป็นพนักงานที่อายุมากที่สุดในพิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำไซเวลล์เบย์ ทุกคืน
เธอจะถูพื้น เช็ดกระจก และเทถังขยะ ทุก 2 สัปดาห์เธอจะหยิบใบ
นำฝากเงินเข้าบัญชีจากตู้เก็บของส่วนตัวในห้องพักพนักงาน ชั่วโมงละ
สิบสี่ดอลลาร์โดยหักภาษีและค่าใช้จ่ายอื่นที่จำเป็นแล้ว

เธอเก็บใบนำฝากพวกนั้นไว้ในกล่องรองเท้าเก่าบนตู้เย็นไม่เคย
เปิดดู นี่คือเงินที่เธอแทบไม่เคยใส่ใจซึ่งสะสมไว้ในบัญชีธนาคารออมทรัพย์
และสินเชื่อแห่งไซเวลล์เบย์

ตอนนี้เธอกำลังก้าวยาว ๆ ไปยังตู้เก็บของด้วยความรวดเร็วมุ่งมั่น
ที่ดูน่าประทับใจตามมาตรฐานของคนทั่วไป แต่คงต้องถือน้ำทิ้งสำหรับ
หญิงชราร่างเล็กผู้หลังค่อมและมีกระดูกบางเหมือนนก หยดน้ำฝนตกกระทบ
กระจกรับแสงบนหลังคาเหนือศีรษะ มันสะท้อนแสงสว่างจ้าจากไฟนิรภัย
ที่ทำเรือข้ามฟากเก่าซึ่งอยู่ไม่ไกล หยดสีเงินไหลลงมาตามกระจกเหมือน
โบระยับระยับภายใต้ท้องฟ้าอึมหมอก อากาศในเดือนมิถุนายนปีนี้ช่าง
เลวร้ายนักอย่างที่ทุกคนพูดกัน ท้องฟ้าสีเทาไม่รบกวนใจโทวา แต่ก็คงดี
หากฝนหยุดนานพอให้ส่วนหน้าบ้านของเธอแห้ง เครื่องตัดหญ้าของเธอ
มักทำงานติดขัดเมื่อดินเปียกชุ่ม

ตัวอาคารหลังคาโดมของพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำแห่งนี้มีรูปทรงเหมือนโดนัท โดยมีตู้จัดแสดงหลักตั้งอยู่ตรงกลางและตู้เล็กกว่าล้อมอยู่รอบนอก มันไม่ได้มีขนาดใหญ่หรือน่าประทับใจเป็นพิเศษ บางทีอาจเหมาะสมแล้วสำหรับโซเวลล์เบย์ซึ่งเป็นเมืองที่ไม่ได้มีขนาดใหญ่หรือน่าประทับใจเป็นพิเศษเช่นกัน ตู้เก็บของอยู่ห่างจากจุดที่โทวาเจอหามากฝรั่งเท่าเส้นผ่านศูนย์กลางของอาคารพอดี รองเท้าผ้าใบสีขาวของเธอตั้งเอียง ๆ เมื่อเหยียบพื้นส่วนที่ทำความสะอาดไปแล้ว ทั้งรอยเท้าจาง ๆ ไว้บนแผ่นกระเบื้องวาววับ เธอต้องถูซ้ำอีกรอบอย่างไม่ต้องสงสัย

เธอหยุดเดินเมื่อไปถึงเว็งเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่มีรูปหล่อสัมฤทธิ์ขนาดเท่าตัวจริงของสิงโตทะเลแปซิฟิกตั้งอยู่ ส่วนที่เป็นหย่อมลิ้น ๆ บนหลังและหัวล้านของมันซึ่งเกิดจากการโดนลูบและการป็นปายของเด็ก ๆ มานานหลายสิบปียิ่งทำให้มันดูสมจริงมากขึ้น บนหิ้งเหนือเตาผิงที่บ้านของโทวาก็มีรูปถ่ายเอริกตอนอายุราว 11 หรือ 12 ปีกำลังยิ้มกว้างขณะขี่หลังเจ้าตัวน้อยอยู่มือข้างหนึ่งยกขึ้นราวกับจะขว้างบ่วงบาศ ความบอยทะเลสีน้ะ

รูปถ่ายนั้นเป็นหนึ่งในรูปถ่าย ๆ ที่เขายังดูเหมือนเด็กและไร้ความกังวล โทวาเก็บรูปถ่ายของเอริกไว้แบบเรียงตามเวลา เหมือนภาพตัดต่อการเปลี่ยนแปลงของเขาจากทารกผู้ยิ้มกว้างจนเห็นเหงื่อไปเป็นวัยรุ่นรูปหล่อผู้สูงยิ่งกว่าพ่อของตัวเองและกำลังโพสท่าในชุดเสื้อแจ็คเก็ตกีฬา อีกภาพเขากำลังติดดอกไม้ให้คุ้เดตในงานเต้นรำที่โรงเรียน อีกภาพเขายืนอยู่บนแท่นชั่วคราวริมชายฝั่งหินของพิวเจ็ตซาวด์ที่น้ำเป็นสีน้ำเงินเข้ม มือถือถ้วยรางวัลจากการแข่งเรือของโรงเรียนมัธยม โทวาเตะหัวเย็น ๆ ของเจ้าสิงโตทะเลขณะเดินผ่าน พยายามหยุดความคิดของตัวเองที่นึกสงสัยขึ้นมาอีกครั้งว่าตอนนี้เอริกน่าจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร

เธอเดินต่อไปอย่างที่ควรทำตามโง่ทางเดินสลัวแห่งนี้ จากนั้นก็หยุดเดินตรงหน้าตู้ปลาบลูกลิลล์ “สวีสต์ตอนค่านะ ที่รัก”

ปูญี่ปุ่นเป็นรายถัดไป “สวีสต์จี๊วะ คนสวย”

“สบายดีไหมเอ่ย” เธอถามปลาสิงโตจุมุกแกลม

โทวาไม่ค่อยชอบเจ้าปลาไหลหมาป่านัก แต่เธอก็ยังพยักหน้าทักทายพวกมัน คนเราจะเสียมารยาทไม่ได้ แม้พวกมันทำให้เธอนึกถึงภาพยนตร์สยองขวัญทางช่องเคเบิลที่วิลล์สามีผู้ล่วงลับเคยชอบดูตอนกลางดึกเมื่ออากาศคลื่นไส้จากเคมีบำบัดทำให้เขานอนไม่หลับก็ตาม ปลาไหลหมาป่าตัวใหญ่ที่สุดโผล่ออกมาจากถ้ำหินของมัน ปากของมันคว่ำและยื่นออกมาเป็นเอกลักษณ์ ฟันหยักโผล่ขึ้นมาจากขากรรไกรล่างเหมือนเข็มเล่มเล็ก ๆ คงต้องบอกว่ามันเป็นสิ่งมีชีวิตที่หน้าตาน่าเวทนามาก แต่จะว่าไปเราก็ไม่ควรตัดสินอะไรจากหน้าตาใช่ไหมแล้ว โทวายิ้มให้ปลาไหลหมาป่าแม้มันไม่มีวันยิ้มตอบเธอได้ด้วยหน้าตาแบบนี้ก็ตาม ต่อให้อยากยิ้มก็เถอะ

ผู้จัดแสดงถัดไปเป็นผู้โปรดของโทวา เธอโน้มตัวเข้าไปใกล้กระจก “ว่าไงละท่าน วันนี้คิดจะทำอะไรดี”

ผ่านไปครู่หนึ่งกว่าเธอจะเห็นมัน แอบเล็ก ๆ สีส้มโผล่มาจากหลังก้อนหิน นี่คือน้ำที่ปรากฏให้เห็นโดยไม่ได้ตั้งใจ เหมือนเด็กเล่นซ่อนแอบแล้วเปลือยร่องรอยออกมา อย่างผมหางม้าของเด็กหญิงที่ยื่นมาจากหลังโซฟา หรือเท้าที่สวมถุงเท้าโผล่มาจากใต้เตียง

“คืนนี้ขี้ถ่ายหรือไงเรา” เธอถอยหลังแล้วรอคอย หมึกยักษ์แปซิฟิกไม่ขยับตัว เธอนึกถึงตอนกลางวันที่มีผู้คนพากันใช้ช้อนนิ้วเคาะกระจกแล้วหมุนหันจากไปเมื่อไม่เห็นอะไรเลย คนเดี๋ยวนี้ไม่รู้จักอดทนกันแล้ว

“ฉันไม่โทษเจ้าหรอกนะ ตรงนั้นดูน่าสบายจริง ๆ นั่นแหละ”

หมวดสีส้มกระตุก แต่ลำตัวยังคงไม่โผล่มา

หมากฝรั่งต้านการบวมของตะไบที่โทวาใช้อย่างกล้าหาญ แต่สุดท้ายมันก็หลุดออกมาจนได้

เมื่อโทวาโยนก้อนน้ำเหียบนั้นลงในถุงชยะก็เกิดเสียงฟឹบเบา ๆ
ที่น่าพอใจขณะพลาสติกสั่นไหว

ที่นี่เธอก็ผูกพันอีกรอบ

กลิ่นน้ำส้มสายชูเจือกลิ่นเลมอนลอยฟุ้งขึ้นมาจากพื้นกระเบื้องเปียก
มันดีกว่าส่วนผสมน้ำกลั้วที่พวกเขาใช้กันตอนโทวาเริ่มทำงานที่นี่มาก
น้ำยานั้นเป็นสีเขียวสดที่กลิ่นแสบจมูก เธอเรียกร้องขอเปลี่ยนมันทันที
เหตุผลข้อแรกคือมันทำให้เธอวิงเวียน เหตุผลอีกข้อคือมันทำให้เกิดคราบ
น้ำเกล็ดบนพื้น บางทีเหตุผลอันเลวร้ายที่สุดคือมันมีกลิ่นเหมือนห้อง
ของวิลลีในโรงพยาบาล เหมือนกลิ่นอาเจียนของวิลลี แม้โทวาเก็บเหตุผล
ข้อนี้ไว้ในใจก็ตาม

ชั้นในห้องเก็บของอัดแน่นไปด้วยขวดใส่น้ำยานรกสีเขียวนั้น แต่
สุดท้ายเทอร์รี่ซึ่งเป็นผู้อำนวยการพิพิธภัณฑสถานน้ำก็ยกไหล่ แล้วบอก
ให้เธอทำอะไรก็ได้ที่อยากใช้หากนำมาเอง โทวาตอบตกลงอยู่แล้ว ดังนั้น
ทุกคืนเธอจึงขนขวดน้ำส้มสายชูกับน้ำมันเลมอนใส่กระเป๋าผ้ามาด้วย

ที่นี่ก็ต้องเทชยะต่อ เธอเทถึงชยะในลิอบบี้ ถึงชยะหน้าห้องน้ำ
จากนั้นก็ไปลงเอยในห้องพักผ่อนซึ่งมีเศษขนมปังอยู่บนเคาน์เตอร์
ตลอดเวลา นี่ไม่ใช่หน้าที่ของเธอ มันเป็นหน้าที่ของทีมงานมืออาชีพจาก
เอลแลนด์ที่มาส์ปดาห์เว็นส์ปดาห์ แต่โทวาก็ยังใช้ผ้าซีริวซ์เช็ดรอบ ๆ ฐาน
ของเครื่องชงกาแฟรุ่นโบราณ รวมถึงเช็ดด้านในไมโครเวฟที่เปื้อนคราบ
ของเหลวกระอะกรังและมีกลิ่นเหมือนสปาเกตตีด้วย ทว่าวันนี้มีปัญหา
ที่ใหญ่กว่านั้น มีกล่องอาหารแบบซื้อกลับบ้านที่วางเปล่าอยู่บนพื้นจำนวน
3 กล่องด้วยกัน

“ให้ตายสิ” เธอบ่นกับห้องที่ว่างเปล่า ตอนแรกก็หมากฝรั่ง แล้วยังมีมา
เจอแบบนี้อีก

เธอเก็บกล่องพวกนั้นมาโยนใส่ถังชยะ ซึ่งน่าแปลกที่โดนดันออกห่าง
จากที่เดิมตั้งหลายเมตร หลังจากเธอเทชยะใส่ถุงแล้วก็ย้ายมันกลับที่เดิม

ข้างถึงขยะมีโต๊ะสำหรับกินอาหารกลางวันตัวเล็กตั้งอยู่ โทวาจัดเก้าอี้ให้เข้าที่ แล้วเธอก็เห็นมัน

มีบางอย่างใต้โต๊ะ

ก้อนสีส้มอมน้ำตาลก้อนหนึ่งซุกอยู่ที่มุม เสื่อสเวตเตอร์ไซ้ใหม่มะแมคเคนซีผู้เป็นหญิงสาวนิสัยดีที่ทำงานตรงช่องขายบัตรมักเปลื้องวางพาดไว้บนพนักเก้าอี้ โทวาคุกเข่าลง เตรียมจะหยิบมันขึ้นมาแล้วเอาไปใส่ไว้ในตู้เก็บของของแมคเคนซี แต่แล้วก้อนนั้นก็ขยับ

หมวดเส้นหนึ่งขยับ

“สวรรค์โปรด!”

ดวงตาของหมึกยักษ์ไหลล่มาจากตรงไหนสักแห่งท่ามกลางกลุ่มก้อนนั้น ตาดำที่เหมือนลูกแก้วของมันเบิกกว้าง จากนั้นเปลือกตาก็หริ่ง ทำท่าทางไม่พอใจ

โทวากะพริบตา ไม่นั่นใจว่าดวงตาของเธอทำงานได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ เป็นไปได้อย่างไรที่หมึกยักษ์แปซิฟิกจะออกจากตู้ได้เอง

หมวดขยับอีกครั้ง ตัวของมันติดอยู่ในดงสายไฟ เธอเคยสบลด่าสายไฟพวกนี้ตั้งกี่ครั้งแล้ว พวกมันทำให้เธอกวาดถูไม่ถนัด

“เจ้าติดแข็งกสินะ” เธอกระซิบและหมึกยักษ์ก็ยกหัวที่เป็นกระเปาะกลมขึ้นมา พลาดดึงหมวดเส้นหนึ่งจนดึง สิ่งที่พันอยู่หลายตลบรอบหมวดเส้นนั้นคือสายไฟเส้นเล็กแบบที่ใช้ชาร์จโทรศัพท์มือถือ มันออกแรงมากขึ้นและสายไฟก็พันแน่นขึ้น เนื้อหมึกปูดออกมาระหว่างรอบสายไฟ เอริกเคยมีของเล่นแบบนี้ที่ซื้อมาจากร้านขายของเล่นตลก มันเป็นทรงกระบอกสานอันเล็ก ๆ ที่คุณสอดนิ้วชี้เข้าไปทั้งส่วนหัวและส่วนท้าย จากนั้นก็พยายามดึงมันออกจากกัน แต่ยิ่งดึงก็ยิ่งรัดแน่น

เธอขยับเข้าไปใกล้ขึ้น หมึกยักษ์ตอบโต้ด้วยการพาดหมวดเส้นหนึ่งบนพรมน้ำมันราวกับจะพูดว่า ถอยไปนะคุณผู้หญิง

“โอเค โอเค” เธอพิมพ์พาลางมุดออกจากใต้โต๊ะ

เธอยืนขึ้นแล้วเปิดไฟเหนือศีรษะ ทำให้ห้องพักพนักงานอาบด้วยแสงไฟนีออน จากนั้นเธอก็เริ่มก้มตัวลงอีกครั้ง เพียงแต่คราวนี้ข้างล่างกว่าเดิมมาก แต่แล้วหลังของเธอก็ลั่นอีกเช่นเคย

เมื่อหมึกยักษ์ได้ยินเสียงนั้นก็พาดหนวดอีกรอบ มันดันเก้าอี้ตัวหนึ่งด้วยแรงที่น่าตกใจ เก้าอี้ไถลไปอีกฟากห้องก่อนชนผนังฝั่งตรงข้ามจนกระเด็นไปอีกทาง

ดวงตาที่กระจ่างใสจนเหลือเชื้อของมันเปล่งประกายจากใต้โต๊ะ

โทวาผู้มุงมันคลานเข้าไปใกล้ขึ้น พยายามบังคับมือที่ลั่นให้นิ่งเข้าไว้ก็ครั้งแล้วที่เธอเดินผ่านป้ายใต้ตู้หมึกยักษ์แปซิฟิก เธอจำไม่ได้ว่ามีข้อความระบุเรื่องที่หมึกยักษ์เป็นอันตรายต่อมนุษย์

ตอนนี้เธออยู่ห่างจากมันแค่ 30 เซนติเมตรแล้ว มันดูเหมือนกำลังหดตัวและสีก็เปลี่ยนเป็นซีด หมึกยักษ์มีฟันหรือเปล่านั้น

“เพื่อนเอ๋ย” เธอพูดเสียงอ่อนโยน “ฉันจะยื่นมืออ้อมตัวเจ้าไปดึงสายไฟนั้นออกนะ” เธอมองอ้อมไปและเห็นชัดเจนว่าสายไฟเส้นไหนที่ก่อปัญหา มันอยู่ในระยะที่เอื้อมถึง

ดวงตาของหมึกยักษ์มองตามการเคลื่อนไหวทุกอย่างของเธอ

“ฉันจะไม่ทำร้ายเจ้านะ ที่รัก”

หนวดเส้นหนึ่งที่เป็นอิสระเคาะลงบนพื้นเหมือนหางแมวบ้าน

เมื่อเธอดึงปลั๊ก เจ้าหมึกยักษ์ก็ผงะไปด้านหลัง โทวาก็ผงะเช่นกัน เธอคิดว่ามันจะไต่ไปตามผนังสู่ประตูในทิศทางที่มันพยายามจะไปมาตลอด แต่มันกลับขยับเข้ามาใกล้เธอ

หนวดเส้นหนึ่งของมันเลื้อยมาหาเธอเหมือนงูสีน้ำตาลอมเหลืองไม่นานก็พันรอบปลายแขนของเธอได้ จากนั้นก็บิดรอบข้อศอกกับกล้ามเนื้อแขนท่อนบนเหมือนโบที่พันรอบเสา เธอรู้สึกได้ถึงตัวดูดแต่ละตัวของมันที่เกาะเธออยู่ เธอพยายามกระชากแขนออกตามสัญชาตญาณ แต่หมึกยักษ์กระชับหนวดแน่นจนเกือบอึดอัด ดวงตาประหลาดของมันเปล่งประกายอย่างขี้เส้น รวากับดวงตาของเด็กน้อยแสนซน

กล่องอาหารเปล่า ถึงขณะที่อยู่ผิดที่ ตอนนี้อย่างสมเหตุสมผลแล้ว
จากนั้นอยู่ ๆ มันก็ปล่อยเธอ โทวามองดูอย่างทิ้ง ๆ ขยะมัน
เคลื่อนที่ออกไปทางประตูห้องพักพนักงาน โดยใช้ตัวดูบนส่วนที่หนา
ที่สุดของหมวดทั้ง 8 เส้นพาตัวเองไปข้างหน้า แมนเทิลของมันดูเหมือน
ลากตามหลังและตอนนี้มันก็ดูซีดลงไปอีก มันเคลื่อนที่อย่างยากลำบาก
เธอรีบตามมันไป แต่เมื่อไปถึงโถงทางเดินก็ไม่เห็นเจ้าหมียักษ์แล้ว

โทวาเอามือลูบหน้า เธอเสียดใจไปแล้วแน่ ๆ ไซ้ ต้องไซ้แน่ ๆ
อาการมันเริ่มต้นแบบนี้ไซ้ใหม่แล้ว เห็นภาพลวงตาเกี่ยวกับหมียักษ์
แบบนี้ไซ้ใหม่

เมื่อหลายปีก่อนเธอเคยเห็นแม่ผู้ลวงลับสติหลุดลอย มันเริ่มต้น
ด้วยอาการหลงลืมเป็นครั้งคราว จำชื่อและวันที่ซึ่งคุ้นเคยไม่ค่อยได้ แต่
ตอนนี้โทวายังไม่ลืมหมายเลขโทรศัพท์หรือต้องพยายามนึกชื่อใคร เธอ
ก็มลงมองแขนตัวเองซึ่งเต็มไปด้วยรอยกลมเล็ก นี่คือนิ้วตัวดู

เธอค่อนข้างเหม่อลอยขณะทำงานในคืนนี้จนเสร็จ จากนั้นก็เดินวน
รอบอาคารเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อบอกราตรีสวัสดิ์

ราตรีสวัสดิ์นะ บลูกิลล์ ปลาไหล ปูญี่ปุ่น ปลาสิงโตจุมกแหลม
ราตรีสวัสดิ์นะ ดอกไม้ทะเล ม้าน้ำ ปลาดาว

เธอเดินต่อไปตามโถง ราตรีสวัสดิ์นะ ทุ่นา ปลาลิ้นหมา และ
กระเบน ราตรีสวัสดิ์นะ แมงกะพรุน ปลิงทะเล ราตรีสวัสดิ์ ฉลาม
ที่น่าสงสาร โทวามักรู้สึกยิ่งกว่าเวทนาเจ้าฉลามที่ต้องว่ายวนในตู้รับรอบ
ไม่ถ่วง เธอเข้าใจดีว่ามันรู้สึกอย่างไรที่หยุดว่ายน้ำไม่ได้เพราะถ้าหยุดแล้ว
จะหายใจไม่ออก

นั่นเจ้าหมียักษ์ที่เข้าไปหลบอยู่หลังก้อนหินอีกครั้ง เนื้อส่วนหนึ่ง
โผล่ออกมา ตอนนี้อยู่ของมันชัดเจนขึ้นแล้วเมื่อเทียบกับที่เคยเห็นใน
ห้องพักพนักงาน แต่ก็ยังดูซีดกว่าปกติอยู่ดี แบบนี้ก็อาจสมควรแล้ว มัน
ควรจะทำตัวดี ๆ เสียบ้าง มันออกไปได้อย่างไรกัน เธอหรือตามองผ่านน้ำ
ที่พลัวไหว ไล่สายตาไปตามขอบแต่ก็ไม่เห็นอะไรที่ผิดปกติ

“ตัวปัญหา” เธอพูดพลางส่ายหน้า โทวาละล้าละล้งอยู่หน้าตู้ของมัน อยู่นานก่อนจะกลับบ้านในคำคืนนี้

รถแฮตช์แบ็กสีเหลืองของโทวาส่งเสียงและกะพริบไฟข้างตอนที่เธอตก
กัญแจรีโมต นี่เป็นสิ่งที่เธอยังไม่ชินเสียที เพื่อนของเธอในกลุ่มผู้หญิงที่
ออกมากินมื่อเที่ยงด้วยกันเป็นประจำและเรียกตัวเองด้วยชื่อน่ารักว่านิต-วิท
กล่อมให้เธอเชื่อว่าต้องมีรถคันใหม่ตอนเริ่มงานนี้ พวกเขาบอกว่าเป็นเรื่อง
ของความปลอดภัยที่ไม่ควรขับรถเก่าตอนกลางคืน แถมยังหยิบยกเรื่องนี้
มาพูดกับเธอไม่เลิกอยู่นานหลายสัปดาห์ด้วย

บางครั้งการยอมแพ้ก็ง่ายกว่า

เธอเอาขวดน้ำส้มสายชูกับน้ำมันเลมอนไปใส่กระป๋องหลังรถไว้
เช่นเคย เพราะถึงเทอร์รี่จะเคยบอกหลายครั้งว่าเก็บพวกมันไว้ในตู้เก็บของ
ก็ได้ แต่ใครจะรู้ว่าเมื่อไหร่เลมอนกับน้ำส้มสายชูจะมีประโยชน์ขึ้นมา
จากนั้นเธอก็มองไปตามสะพานท่าเรือ มันว่างเปล่าตอนกลางดึกเช่นนี้
พวกที่มาตกปลารอบค้ำก็กลับไปนานแล้ว ท่าเรือข้ามฟากเก่าตั้งอยู่ตรงข้าม
พิพิธภัณฑสถานสัตว์น้ำเหมือนเครื่องจักรโบราณที่ผุพัง เปรี้ยวปกคลุมเสา
ที่ทรุดโทรมของมัน สาหร่ายมาติดอยู่กับเพรียงตอนน้ำขึ้น พอน้ำลงก็
แห้งกรังเป็นแผ่นสีดำอมเขียว

เธอเดินไปบนไม้กระดานที่ผ่านแดดผ่านฝนมานาน ห้องชายตัว
เก่าแก่อยู่ห่างจากที่จอดรถของเธอ 38 ก้าวเช่นเคย

โทวามองหาคนที่อาจอยู่แถวนั้นอีกรอบ เพื่อมีใครอ้อยอิ่งอยู่ใน
เงามืดที่ทอดยาว เธอทาบฝ่ามือลงบนกระจกหน้าต่างห้องชายตัว รอยแตก
ทแยงมุมบนนั้นเหมือนแผลเป็นเก่าบนแก้มของใครสักคน

จากนั้นเธอก็เดินไปบนสะพานท่าเรือจนถึงม้านั่งประจำ มันขึ้น
เพราะละอองน้ำเค็มและมีขึ้นนางนวลเป็นนัยยะ ๗ เธอนั่งลง
พลางค้นแขนเสื้อขึ้นมองรอยทรงกลมประหลาดบนนั้น กิ่งคาคาดหวังให้
พวกมันหายไป แต่พวกมันยังคงอยู่ เธอได้ปลายนิ้วไปรอบรอยที่ใหญ่ที่สุด
ซึ่งอยู่บริเวณข้อมือด้านใน มันมีขนาดเท่าเหรียญเงินดอลลาร์ มันจะอยู่
อีกนานแค่ไหนกันนะ จะกลายเป็นแผลฟกช้ำหรือไม่ เดี่ยวนี้แผลฟกช้ำ
เกิดง่ายมาก และรอยนี้ก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีเข้มเหมือนตุ่มเลือดแล้วด้วย
บางทีมันอาจคงอยู่ตลอดไป กลายเป็นแผลเป็นขนาดเท่าเหรียญเงินดอลลาร์

หมอกเคลื่อนที่ โดนมพัดขึ้นมาจากบนบกก่อนโดนไล่ไปยังตีนเขา
ทางทิศใต้มีเรือบรรทุกสินค้าจอดทอดสมออยู่ลำหนึ่ง ท้องเรือจมเพราะ
น้ำหนักคอนเทนเนอร์แล้วแล้วแล้วที่วางซ้อนกันเหมือนตัวต่อเด็กเล่น
บนหาดฟ้า แสงจันทร์สั้นไหวเหนือผิวน้ำ รวากับมีเทียนไขนับพันเล่ม
ลอยกระเพื่อมอยู่บนนั้น โทวาหลับตาพลางนึกภาพเขาอยู่ใต้ผิวน้ำและ
กำลังถือเทียนให้เธอ เอริก ลูกเพียงคนเดียวของเธอ

วันที่ 1,300 ของการถูกกักขัง

ปู หอยกาบ กุ้ง หอยเชลล์ หอยแครง หอยเป่าฮื้อ ปลา ไข่ปลา สิ่งเหล่านี้คืออาหารของหมึกยักษ์แปซิฟิกตามที่ระบุไว้บนป้ายข้างตู้ของฉัน

ทะเลต้องเป็นบุฟเฟ่ต์ที่น่าพึงพอใจแน่เลย มีแต่ของอร่อยมากมายให้เลือกกินได้ตามใจชอบ

แต่ที่นี่มีอะไรให้กินบ้างนะรี แมคเคอเรล แชลลิต และที่มีมากเหนือสิ่งอื่นใดคือแฮร์ริง แฮร์ริง แฮร์ริง แฮร์ริงมากมายเหลือเกิน มันเป็นสิ่งมีชีวิตเลวร้าย เป็นปลาตัวเล็กที่น่ารังเกียจ ฉันมั่นใจว่าสาเหตุที่ทำให้มีพวกมันมากมายที่นี่ก็เพราะราคาที่ถูกแสนถูก ฉลามในตู้หลักได้รับรางวัลสำหรับความน่าเบื่อของพวกมันเป็นปลากรูปเปอร์สิด แต่ฉันกลับได้แฮร์ริงแช่แข็งที่นำมาละลาย บางครั้งยังแข็งอยู่บ้างด้วยซ้ำ นี่คือนิสัยที่ฉันต้องออกไปหาอาหารเองเมื่ออยากลิ้มรสเนื้อสัมผัสอันล้ำเลิศของหอยนางรมสด เมื่อโหยหาความรู้สึกลิ้นตลกบดปูทั้งกระดองเสียงดังกร๊อบ เมื่อปรารถนาเนื้อแน่นหวานฉ่ำของปลิงทะเล

บางครั้งผู้คุมก็หย่อนหอยเชลล์นำเวหนาดัวหนึ่งมาให้หากอยากล่อให้ฉันร่วมมือตอนตรวจสุขภาพ หรือเมื่อพวกเขาอยากติดสินบนให้ฉันเล่นเกมใดเกมหนึ่ง มีบ้างนาน ๆ ทีที่เทอร์รี่แอบเอาหอยแมลงภู่สักตัวสองตัวมาให้ฉันเฉย ๆ

แน่นอนว่าฉันได้ลิ้มรสปู หอยกาบ กุ้ง หอยแครง และหอยเป่าฮื้อหลายครั้งแล้ว ก็แค่ต้องออกไปหากินเองหลังเวลาทำการ ไข่ปลาเป็นของว่างชั้นเลิศ ให้ความเพลิดเพลินด้านรสชาติแถมยังมีคุณค่าทางอาหารด้วย

เรายังอาจจะบรรยายการที่สามไว้ตรงนี้ได้อีกต่างหาก มันคือรายการสิ่งที่มนุษย์ชื่นชอบ แต่สิ่งมีชีวิตทรงภูมิปัญญาส่วนใหญ่คงคิดว่าไม่เหมาะสำหรับการบริโภคเลย ตัวอย่างเช่น ของทั้งหมดในเครื่องขายของอัตโนมัติที่ลิบบบี้

แต่คืนนี้มีกลิ่นใหม่ล่อลวงฉัน มันทั้งหวาน เค็ม และกลมกล่อม ฉันพบแหล่งที่มาของมันในถังขยะ มันยังคงติดอยู่ในบรรจุภัณฑ์สีขาวบบบาง

ไม่ว่ามันคืออะไร มันก็อร่อย แต่ถ้าฉันโชคไม่ดี มันก็อาจกลายเป็นหายนะสำหรับฉันไปแล้ว

หญิงทำความสะอาดคนนั้น เธอช่วยชีวิตฉันไว้

คุกกี้เสียงทุกซ์

ครั้งหนึ่งเคยมีสมาชิกนิต-วิทอยู่เจ็ดคนด้วยกัน ตอนนี้เหลือแค่สี่คนเท่านั้น ทุกสองสามปีจะมีที่ว่างเพิ่มขึ้นรอบโต๊ะเสมอ

“ให้ตายสิ โทวา!” แมรี แอนน์ มีเนตติวางกาน้ำชาลงบนโต๊ะรับประทานอาหารกลางจ้องแขนของโทวาไปด้วย กานี้หุ้มด้วยไหมพรมถักสีเหลือง อาจเป็นผลงานของใครสักคนสมัยที่การถักไหมพรมเป็นสิ่งที่กลุ่มนิต-วิททำกันอย่างจริงจังขณะมาร่วมกินมื้อเที่ยงรายสัปดาห์ด้วยกัน ที่หุ้มกาน้ำชาเข้ากับที่ติดผมประดับอัญมณีสีเหลืองตรงขมับของแมรี แอนน์ เธอใช้มันรังปอยผมหยิกสีน้ำตาลอมเหลืองหม่นเอาไว้

เจนิซ คิมมองแขนของโทวาขณะเติมน้ำชาใส่ถ้วยของตัวเอง “แพะอะไรไซ้ใหม่” ไอคจากซาอูลองทำให้แว่นทรงกลมของเธอเป็นฝ้า เธอก็เลยถอดมันมาเช็ดกับชายเสื้อยืดซึ่งโทวาสงสัยว่าอาจเป็นของลูกชายเจนิซที่ชื่อทีโมธี เพราะมันมีขนาดใหญ่ไป 3 ไซส์เป็นอย่างน้อย และมีโลโก้ศูนย์ซอปปีงสัญชาติเกาหลีในซีแอตเทิลซึ่งทีโมธีเคยไปลงทุนเปิดร้านอาหารเมื่อไม่กี่ปีก่อน

“รอยนี้ะหรือ” โทวาพูดกลางดิ่งแขนเสื้อสเวตเตอร์ลง “ไม่มีอะไรหรอก”